

T[určanský] s[vatý] M[artin] 24/VII 91

Velectěný p. profesore,

srdečně rád učiním, čeho žádáte; jen, prosím, odešlete telegram *záhy* toho dne, kdy dětičky budou mít přijet, abych nezmeškal.

Historie se Svet[ozářem] Hurbanem mne všeka rozrušila. Že je lehkomyšlník a žvстал i klepač maloměstský, jsem dávno věděl; než žeby byl schopen takové podlosti, toho jsem se přece nenadal, aspoň ne podlosti proti *Vám!* Ani nedovedu vyslovit, jak se *stydím*, že náš ubohý lid má *takového* mravního náčelníka! Na štěstí, zdá se, že nenalezl mnoho ohlasu ani zde doma; lidí, kteří běhají za ruskou vládou durch dick und dünn^a, je zde sice dost, ale se sprostáckým způsobem jeho útoku nesrovnává se pokud jsem s nimi mluvil, žádný. Kdo pak Hurbana¹ blíže pozná, u toho, trvám, nezbude k němu respektu ani za mák: on je už chě^b literární penzista a zcela komisní novinářský tlučhuba, o jeho ostatní mravní podstatě ani nemluvíc. Kolik má cti v těle, vidno např. z tohoto: vzkázal jsem mu z Prahy po Pietrovi, že jsem lokálku do Času proti němu psal já, a že byla napsána ještě masivněji, než jak byla vytištěna, a neobrátili, že učiním jej, aspoň v české slušné veřejnosti, nemožným (čehož velmi se bojí od jak živa). A co se stalo? Následující číslo Nar[odných] novin přineslo zprávu o tom, jak česká žurnalistika vítala Slováky v Praze, a Herbenovi jako redaktoru Prahy dostalo se takové chvály, že se smíchem za břicho popadal. Když pak jsem dorazil do Martina, Hurban přišel mi vstříc s tváří jakoby se nic nebylo přihodilo. Pravda jsem ho odbyl jako kluka a kromě pozdravu ani si nevšímám, ale jsem přesvědčen, že při sklenici piva, kterou by kdo zaň zaplatil, bude simulovat staré přátelství k Vám, ke mně, k celému světu, pokud není za jeho zády.

Nejvíc pak mne mrzí, že v Praze z té ošklivé historie vytloukají kapitál jednak proti Vám, jako byste mezi Slováky neměli sympatií, jednal zase proti nám, prohlašujícíce celou slovenskou společnost za špatnou, což, ačkoliv má mnoho planého a škaredého, přece snad není.

Zatím prosím Vás však snažně za jedno: nedávejte si věci tou ztrpčovat pobyt na blízku nás – zachováte se k tomu člověku, jakoby ho na světě nebylo, a bude-li se věc opakovat (o čemž zatím pochybují), učiním, co jsem si předsevzal. Snad bude to i zárodkem k zdravějším počátkům nového smýšlení a konání zde mezi námi.

Se srdečným pozdravem

Váš oddaný

Jar. Vlček

DOPIS

AÚTGM, f. T. G. Masaryk, sign. Kor-I-18, k. 689. Originál, rukopis.

- a – Přes silné i slabé (německy), ve významu „v dobrém i zlém“. Zde zřejmě znamená: z idealismu i vypočítavosti.
b – Milý, roztomilý (francouzsky).
1 – Svetozára Hurbana Vajanského.

M. Dula T. G. Masarykovi
[Martin], 27. srpna 1893

/17

Vysokoctený priateľu,

zajtra po obede Ťa síce snáď navštívim, ak sa zo Št[ubňanských] Teplíc¹ po obede vrátim; pri tom všetkom, keď som práve teraz počul, že Si sa dnes z Prahy vrátil, ponáhlam sa napísať Ti, čo som [sa] interesantného dopočul. Okresné žand[árske] komando poslalo Tvoje oznámenie² žandárskej stanici do Štúb[ňanských] Teplíc za tým účelom, aby vypátrali, kto Si, čo Si, čo robíš na Bystričke, s kým sa stýkaš, ako prichodíš k tomu, aby si Štubnianských panslávov poburoval a aby sa pri slúžnovskom úrade dozvedeli, či by Ťa nebolo možno šabom^a poslať do Čiech?

O tom mám správu zo Štubn[ianských] Teplíc od istého človeka, ktorý čítal úpravu na celom hárku.

Slúžny^b ich teplický odpovedal tamojším žandárom, že jeho do toho nič, že Bystrička leží von z jeho okresu.

I obrátila sa žandarmská stanica teplická sem do Sv[ätého] Martina a postúpila aj Tvoje oznámenie, aj úpravu kommandu.

Tu zas mám o tom spoľahlivú správu o všetkom i o opatrení žandarmov po Tvojich konexiách.

Pri žandarmskej komande nemajú ani poňatie, kto a čo Si a preto si mysleli, že s Tebou na krátko zatočia. Pravda, odtiaľto dostanú také informácie, že im prejde chuť ku husárskemu kúsku.

Aj žandarmský lajtnant v L[iptovskom] Sv[ätom] Mikuláši, čo tu v aug[uste] bol – sa po Tebe dopytoval.